

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Scientia Salvts, Sive Considerationes Piæ, Præcipuam
Spiritualis Vitæ Materiam complectens**

Laberhittel, Samuel

Ingolstadii, 1660

396. De sancto Ignatio. De Victoria sui.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59837](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59837)

conjugio honestissimæ suæ Matris corpus quod per nidum intelligitur, generari, in quo ipse cum omni consolatione dignaretur quiescere. Ita Angelus ibidem.

Conf. 3. S. Annam plus aliquid habuisse, quam Joachim, ut ait S. Vincentius Ferrerius, serm. 2. de Nativit. B. Virgin. Anna habuit majorem participationem cum Virgine Maria, quam Pater. Sicut fasciculus violarum plus redolet in eo, qui diu eum portat, quam in eo, qui solum tangit. S. Anna verò tulit B. Virginem in utero, & post natiuitatem lactavit, manibus gestavit, exosculara est. Unde discā, quod si major B. Virginis cultor fuero, magis me adoptandum, ut efficiar gazophylacium Dei, & Paradisus Domini JESU Eucharistici. Sicut ait D. Thomas opusc. 58. c. 31. *Eucharistia facit animam quasi paradisum.*

MEDITATIO CCCXCVI.

De S. Ignatio.

De Victoria sui.

Aspiciam S. Ignatium illustre exemplar Victoriæ sui, omnia virtutis obstacula, amorisque proprii fructus, ramos & radicem, absumentem, sicut solent ad odorem ignis lina consumi. Petam eum imitari.

Conf. 1. Sicut absente calore naturali omnia mortua sunt, sic D. Ignatius amorem

GG 2 proprium

proprium ejecit, ut nihil ejus superesset. Et quidem 1. Victoriæ sui gradus est amoris proprii *lethales fructus* poenitentiam rescuisse. Quæ sui Victoria licet sit infima, in sancto Ignatio tamen mira fuit, ut ipse docuit 1. gradu humilitatis. *Vt ne mundi quidem totius oblate mihi dominio, vel extremo vita discrimine objecto transgrediar ex deliberato mandatum illum divinum.* Id, quod exercuit; quia peccatum esto non esset vetitum, admittere noluit. Quæ conditionata spem dæmoni auferit, qui ultimam tentationem conditionatam proponere solet hanc: si esset licitum *vellémne? si adhuc nolo, tunc de me vincendo desperat.*

Conf. 2. Alteram victoriam sui esse illorum, qui amoris proprii ramos seu passiones domant & coërcent, est hæc major sui victoria, sed in B. Ignatio multò maxima, qui duas origines mali, amorem & dolorem domuit. De amore domito, loquitur Massæus in vita B. Ignatij inquit: *Qui nihil habebat humani, quo animam posset relaxare.* De domito dolore legitur in Bulla Can: *Quod lætitiâ perfruebatur, dum irrisiones, opprobria, confusiones injurias, persecutiones pateretur.* Qui secundus est gradus humilitatis.

Conf. 3. Tertiam & supremam victoriam sui esse illorum, qui radices ipsiusmet amoris

ris proprij evellunt per Dei amorem purum,
 quod S. Ignatium fecisse in Canonizat. ejus
 ita testatur Cardinalis Monti. *Ignatius in*
Deum caritatem aded puram in suo corde alui
retinuitque, ut etiam sui ipsius amorem à se pro-
ter sus amandaret. In quo amoris argumento Mar-
tyrum, ac multorum renovavit exempla San-
ctorum. Conformiter doctrinæ. 3. gradus
 humilitatis. Et quia amor Dei nunquam est
 sine amore proximi, quantum dilexerit sa-
 lutem proximi constat. S. Franciscus Sera-
 phicus sui causâ se in nivibus volutavit. S.
 Ignatius ad tentationem in alio extinguen-
 dam, in gelidas undas insiliit. Alij Sancti in
 terris mira tulerunt in salutem proximi, S.
 Ignatius cœlum sibi differri paratus fuit,
 dum modo prodesse posset proximo. Quem
 actum charitatis, dubitat S. Bernard. esse
 in Angelis, serm. de S. Mart. Medium ad
 hanc victoriam sui, est cognitio Dei, sui que,
 ut refertur lib. Canonizat. S. Ignat. cap. 8.
 Quod post raptum dixerit: *Dominus meus,*
& Deus meus, amor anima mea. O si homines
te agnoscerent! certè imitarentur, quia gloria
magna est sequi Dominum, Eccles. 23. Petam
 per ejus merita mediante sacratissimæ Ev-
 charistiæ sumptione: de qua ait Nicetas in
 vita S. Ignatij Martyris, quod sit *cœlestis carbo,*
gratiæ radios spargens; cognitionem DEI,

meique, dolorem de peccatis meis, abstractionem affectûs à terrenis, desiderium vivum cœlestium, diligentiam, verum solidumque profectum in omni virtute, præsertim victoria mei.

MEDITATIO CCCXCVII.

De S. Laurentio.

*Tres Virtutes sancti Laurentij
miraculis majores.*

Aspiciam S. Laurentium virtutibus illustriorem, quàm Hammis, inter quas sibi fuit præsentissimus. Petam eum imitari.

Conf. 1. Virtutem miraculo majorem esse Eleemosynam, D. Chrysostr. ad pop. hom. 36, *Hac major est gratia, quàm mortuos suscitare, esurientem pascere Christum, hic enim ipse Deo debes: eleemosyna verè Deum habet debitorem.* Id præstitit sanctus Laurentius facultates Ecclesiæ in pauperes distribuendo ante martyrium.

Conf. 2. Alteram virtutem miraculo majorem esse conversionem peccatoris, Ita S. Gregorius lib. 3. dial. cap. 17. *Majus est miraculum prædicationis Verbo, atque orationis solatio peccatorem convertere, quàm à carne mortuum resuscitare: in isto enim resuscitatur caro iterum moritura, in illo verò anima æternum victura.* Id præstitit S. Laurentius in carcere

conversus